

מגיד מראשית

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זי"ע"א לפרשת השבוע

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

קול ה' מדבר אל האדם תמיד לקשרו לשרשו

במאמר זה נתבאר כוחה הפנימי של הנשמה שנמסר לה בשעה שירדת לעולם, כאשר יורדת לתוך הגוף שהוא חומר גשמי המסתיר על החיות האלוקית שנמשכת אליו על ידי הנשמה, ואז מתגרים בו כוחות הרע, המעורבים בכוחות הנפש החיונית אשר בו - הנפש הבהמית השורה בגוף, ועל ידי זה התשוקות רעות והתשוקות הטובות השורות בנפש בערבוב גדול, עד שאפילו בשעה שיוסק בטוב כגון בעבודת התפילה, צצין בו על כרחו מחשבות זרות.

והעצה לזה היא שהנשמה תאיר בגוף, בכוח התקשרות איתנה אל שורשה העליון, ועל ידו תגיע אל הגוף תודעת הנשמה וידיעתה העמוקה להבחין בין טוב לרע, כי הערבוב בין טוב לרע הוא כאשר המבט החיצוני של הגוף גובר, אבל כאשר מאירה בנפש ראייתה האמיתית של הנשמה, שחצובה ממקור האמת ומכירה בין טוב לרע בכוחה האלוקי שהוא אור האמת, רואה האדם את דרכו הסלולה אל בית ה', וזהו דיבור הרוחני של הנשמה.

והתגלות הדעת וההתקשרות הזאת שצא מהמחשבה אל הפועל אף בדיעת הגוף החומרי, הוא על ידי כח הדיבור בפועל, שהוא עיבוי כוחות רוחניים בצורה מוחשית בגשמיות, ולכן על ידו נמשך ומאיר בנפש כח המחשבה שהוא כח רוחני, בצורה מוחשית ומעשית הניכרת בגשמיות בחוש השמיעה, שהרי הדיבור נובע מהמחשבה, שצינורותיה מתפשטים אל הבל הלב והתרגשות נימיו, ומשם יוצא הקול שמתבטא בקול האדם ובהגיית הדיבור בפיו, ועל ידי זה נשלם התקשרות החיות הפנימיות עם החיצוניות.

ובאמת כל מהותו של כוח הדיבור מתחילתו ועד סופו נובע משורש הנשמה ממש, כמבואר כאן, שלפני שהנשמה יורדת לעולם, היא מתקשרת בקשר אמיץ ומיוחד בכח הדיבור האלוקי שהוא השכינה - דבר המלך המנהיגה את כל הבריאה, ובסדר הספירות, נקראת השכינה בשמה של ספירת המלכות - המידה העשירית, המביאה תמיד בכל העולמות לידי פועל את אור החכמה והמחשבה, אשר הוא פנימיותו וחיותו של כל עולם מכל העולמות שיתמשך לדרגות התחתונות ויקשר אותם לאורו.

וכח זה של הדיבור ששוכן בנשמה, הוא כח חי וקיים, תענוג החיבור אל השורש המתחדש ומתוסף בכל עת לקשר את הנשמה לשרשה, וזהו בעצם דיבור הקב"ה אל האדם לקשרו אליו, שזו היא הקריאה "תהי צדיק ואל תהי רשע" (נדה ל:), כלומר שתמשיך להיות אחוזה ודבוקה בחבל הכסף - הכיסופים והחשק - בחי החיים ברוך הוא, שרק על ידי דביקות זאת נמשכת לו חיותו האמיתית.

והגילוי בפועל של הכוח האלוקי הנזכר שצפון בכח הדיבור, הוא הכוח האלוקי שבאדם שהוא המדבר את דיבורי התורה והתפילה שהם דיבורים אלוקיים - בקולה של הנשמה, ויותר מכך - הוא המעניק לאדם את היכולת ליצור בעצמו כח דיבור גשמי כעין כוחה

קול קורא במדבר פנו דרך ה' (ישעיה מ ג). על דרך ושמעה קול אלה' (ויקרא ה א). ויבואר על פי הקדמת דברי הגמרא (נדה ל:): שמשביעין אותו הוי צדיק ואל תהי רשע שעה אחת בעולם. כי בהתחלת היות הנשמה לברא, בבוא הזמן שבו הנשמה צריכה לירד ממקור חוצבה שנחצבה ממקור כבודה בעולם העליון, לעולמות התחתונים - להתלבש בתוך הגוף, מקשרים אותה בשכינה שהיא עולם השבועה השכינה נקראת 'עולם השבועה' על שם השבועה שנמשכת משם לכל נשמות ישראל, כלומר שחיות הנשמה נמשך לנשמות ממקור נשמות ישראל - הקב"ה, על ידי בנין כל חלקיה, שנמשכים ממקורם בסדר ההשתלשלות מלמעלה למטה, יחידה, חיה, נשמה רוח ונפש, וחלק הנפש נשלם לצאת ולהגמר אך ורק על ידי השכינה, שעניינה הוא גילוי 'מלכות' שמים בתחתונים. ומציאות זאת שהשפע האלוקי נמשך תמיד על ידי ה'מלכות', היא עצמה חבל ההתקשרות המקשר את חיותה הנשמות בקשר בל ינתק, שהצינור שקובע את חיותה שימשך דווקא באופן זה על ידי מלכות שמים, הוא מכריח אותה להתקשר שם תמיד, שלולי כן יתנתק חיותה ממקור החיים - אור ה'.

ונמצא שזה עצמו השבועה, היא שתהא מקשרת שם, כלומר השבועה הוא ההתקשרות, כשם שאדם נשבע שיעשה כך וכך מוכרח להיות על ידי דיבורו לעשות כפי שדיבר, כך הקשר שמקשרים הנשמה בשרשה הוא עולם הדיבור, ודיבור זה שהוא ההתקשרות התמידית הדובר אל הנשמה ומזכיר לה בכל עת "תהי צדיק ואל תהי רשע" לבל תנתקי ממקור חיותך, הוא עצמו מכריח בפועל בכל עת שעה לנשמה להיות מקושרת לשם, כי רק על ידי קשר זה ימשך הקשר שלה למקור החיים ברוך הוא, גם כשהיא מלובשת בעולם העשייה.

וכל הדיבורים שמוזכרים בעולם הזה נחצבים מהדיבור שלמעלה, כח הדיבור הזה שנטוע בנשמה, שהוא כח ההתקשרות, הוא מקור כח הדיבור בנפש שנמשך ונובע מכח הנשמה, שלולי הנשמה היה האדם כבעל חי ולא היה בו כח השכל המדבר, ונמצא שכל דיבור ודיבור שבו הוא מאותו הדיבור שהוא המקשר בינה לעולמות העליונים.

והדיבור הזה הוא ממצע הכולל את דבור אחרון שלמעלה ודבור ראשון שלמעלה כדרך כל העולמות, שהדרגה התחתונה של המשפיע היא הדרגה העליונה של המקבל, כי הדיבור הוא תמיד המקשר בין עולם לעולם, כדרך לימוד הרב את תלמידו על ידי הדיבור, שכל חכמת הרב טמונה באותו דיבור ומשם נמשכת אל התלמיד כל חכמתו, וכל

ועל כן, אף שאר הדיבורים שמתעוררים בו במחשבתו לדברם בכל ענין שהוא, אם יזכה וישגיח עליהם שיהיו כראוי על פי דרכי התורה, יבין שיש בהם רמזים עמוקים של הנשמה שרוצה לקשר את כל כוחות הנפש בהקב"ה, ועל ידי מחשבתו של האדם והתקשרותו באלוקים חיים יוכל להבין כל דיבור ודיבור להיכן הוא שייך - לאיזה מידה מהמדות האלוקיות הנטועות בו, ואז יהיו כל דיבוריו דיבורים אלוקיים ממש, וממילא יזכה להביא על ידיהם את אור השכינה בתחתונים.

ומכיון שבכל דיבור ודיבור שהאדם מדבר מאיר בו כח הדיבור העליון שהוא אורה של הנשמה, לכן הדיבור עצמו מתרה בו בקול גדול לבל ינתק משורשו לדבר דברי חולין שאין בהם שום תועלת לעבודת השי"ת, כי כל הדרכים והדיבורים שאדם מדבר בענייני העולם בחזקת סכנה הם, שמה ינטה מאור הנשמה המאיר במחשבתו וישכח מציאות השי"ת וכלי דעת ידבר, ואז ישתמש בכוח העצום של הדיבור להתקשר דווקא בדברי חול ולתרחק יותר משורשו - היפך הכוונה האלוקית בכח הדיבור.

אבל החכם, גם בדיבור שמדבר בכל ענין וענין מעסקיו ודיבוריו, יתחזק ויזכור בהתחדשות להאיר בתוכו את ידיעת ה' ברוך הוא המאירה במחשבתו מכח אותה השבועה, על ידי יישוב דעתו להזכיר לעצמו השבועה שנחלקה בנשמתו, ועל ידה לקשר עצמו להקב"ה, ועל ידי שישבו ויחזק את התקשרות מחשבתו באור הבורא ברוך הוא.

מלבד זאת מוסיף רבינו ומבאר, שההתראה הנשלחת אל האדם מכוח עליון המשגיח ושומר אותו שיהיה תמיד מקושר לשרשו, אינה רק ברוחניות - על ידי המחשבות הנשלחות אליו, כי אם גם באופן שהקב"ה מסבב את כל מה שנקרה לעיני האדם, שכל מעשה וענין הנראה לפניו יהיה כפי הענין הרוחני שעליו לתקן באותה שעה.

וכללו של דבר שאותו שורר רבינו לאורך כל מאמר זה, הוא שהקב"ה מדרוך את האדם בכל עת על ידי השכינה שהיא נשמתו המדברת אליו, ועל ידי מאורעותיו ומקוריו, שהכל באמת בהשגחה פרטית מדוקדקת ונפלאה שעל ידה הקב"ה מלמדו בינה בדרך הישר.

הַדְּבִירִים שְׁמַדְבְּרִים בעולם הזה **בְּאִים מְזָה הַדְּבִיר**, שהדיבור שיש בנפש האדם בעולם הזה נמשך מדיבור אחרון שלמעלה שהוא הידיעה שמוסר לה העולם העליון שיש מנהיג ואדון לכל ומוכרחת להיות מקושרת אליו, וזה מקור כח הדיבור שבאדם, שהוא נטוע בו על מנת שעל ידו תוכל הנשמה להתפשט אל תוך כל חלקי הנפש, ולהוציא כוחותיה אל הפועל בדיבורי התורה והתפילה, וּמְמִילָא כָּל מַה שְׁמַדְבְּר מְעוֹרֵר זֶה הַדְּבִיר, מכיון שבכל דיבור יש התפשטות כח השכינה, כי בלעדיה אין לאדם כלל כח דיבור, נמצא שבכל דיבור הוא מוציא מהכח אל הפועל את כח השכינה.

וְזֶהוּ 'לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא' (שמות כ ז), פְּרוּשׁ, כְּשֶׁמַּדְבֵּר דְּבָרִים בְּטָלִים מִגְּבִיָּה וּמְעוֹרֵר כֹּחַ זֶה הַדְּבִיר בְּחָפְזָם שהוא כח שמעורר השכינה וממילא ההשתמשות בו היא רק לשם המלכת הקב"ה בעולם על ידי דיבורי תורה ותפילה ויראת שמים, וכל השתמשות אחרת הוא בבחינת נושא את שם ה' (הדיבור שהוא מכח השכינה) לשווא, ובבחינת 'מועל בהקדש', שמשתמש בכח השכינה לחינם, **וְהוּא מִתְּרָה וְעוֹמֵד בְּזָה** מתחילה קודם שעולה בדעתו לדבר, שהוא מוזהר **לְהִיֹּת לוֹ הַתְּקַשְׁרוֹת בְּזָה הַדְּבִיר**, בכל דיבור שהוא גילוי כוחות הנפש מהכוח אל הפועל, מחוייב האדם להתקשר קודם כל בכח הדיבור של הנשמה שהוא מהשכינה, לבל יאבד חלילה מכוח החיות שלו שיצא וינטה מצינור החיים שלו שהוא השכינה, וממילא מותרת הוא שיהיה דיבורו באופן זה לקשר מחשבת הדביקות של הנשמה - אל עולם המעשה, **וְכִשְׁהוּא רוֹצֶה חֵס וְשִׁלּוֹם לְנִטּוֹת מִדְּרָף הַטּוֹב מִתְּרָה בּוֹ הַדְּבִיר** ומזכיר לו שאם ינטה מדרך הטוב נוטה הוא מצינור החיים שלו שהוא השכינה, **וְגַם מִי שְׂזוּכָה שׁוֹמֵעַ שְׁמִתְרָה בּוֹ הַקּוֹל** שבכל יום ויום מתחדשת קריאתו של קול זה, אלא שאין הבריות מאזינים לו, כלומר שאין דעתם פנויה לשמוע את קול ה' וקול הנשמה, ולכן אין באה קריאה זאת לתודעתם, ומי שמצפה ומשתוקק לשמוע זוכה לשמועו.

וְזֶהוּ 'נִפְשׁ כִּי תַחֲטָא' (ויקרא ד ב), ומפרש הזוהר הקדוש (שמות יג): **אוֹרֵיתָא קָא מִתְמַה הַאִיךְ אֶפְשֵׁר שְׁתַּחֲטָא וְשִׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים**, איך יתכן שתשמע הנשמה קול אחר בעולם המעורר אותה לענין אחר הנוטה מצינור החיים שלה, ולא תקשיב לקול הנשמה המזהיר אותה לבל ינטה ממנה לבל תאבד את מקור החיים, הלא הִיָּה לוֹ לְשִׁמְעַ קוֹל הַשְּׁבוּעָה שְׁבַה תְּלוּי כֹל חֵיתוּתָהּ.

'אוֹ רָאָה', כאן ממשיך ומבאר, עוד דרך שמעוררים את האדם משמים לתשובה, על פי המבואר בהמשך דברי הזוהר הקדוש הנ"ל, **שְׂרָאָה מַעֲשֵׂה שֵׁל אַחֲרִים, וְנִזְכָּר בְּמַעֲשָׂיו. כִּי כָּל מַה שְׂאָדָם רוֹאָה, יִשִּׁים אֶל לְבוֹ לְמַה הָרָאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת זֶה, הֲלוֹא הִכָּל בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִית, וְאִם כֵּן יִתְבּוֹנֵן אוֹדוֹת הַמַּעֲשֵׂה הַנִּרְאָה לְעֵינָיו מֵאִיזָה מִידָה הוּא, שְׁבוּדָאֵי נִרְאָה לְעֵינָיו אוֹתוֹ הַמַּעֲשֵׂה מֵאוֹתָהּ הַמִּידָה - מֵאֵבָה אוֹ מִירָאָה וְכִיּוּצָא, כְּדִי שִׁיּוּכַל לְהַעֲלוֹתוֹ לְאוֹתָהּ מִידָה, וְאִם רוֹאָה דְּבַר עֲבָרָה**

אז יש בדבר הנראה לעיניו מוסר ותוכחה לאדם זה הרואה, (מלבד עבודת העלאת המידות), **וַיַּחְשֹׁב מִסְתַּמָּא גַם אֲנִי עֲשִׂיתִי זֹאת**, ואם לא עשיתי זאת בפועל בוודאי עשיתי **שְׁמִיץ מְנָה, וְאִם לֹא עָשָׂה אֶפְלוֹ שְׁמִיץ בְּפּוּעַל**, יאמר לעצמו **אֵף עַל פִּי שֵׁלָא עֲשִׂיתִי זֹאת בְּמַעֲשֵׂה מַמְשׁ, מִכָּל מְקוֹם בְּעֵינֵי אַחֵר** עשה זאת, כגון **שֶׁהָרָה בְּלְבוֹ לְעֵשׂוֹת** או שעשה מעשה שלפי דרגתו הוא נחשב כעניינה של אותה עבירה.

וַיִּדְוַע כִּי הַמַּחְשָׁבָה חֲמוּרָה מִמַּעֲשֵׂה כִּיּוֹן שהיא רוחנית ונעלה יותר, היא פוגמת בעולם גבוה יותר מאשר המעשה שהוא במיעוט מחשבה שיש בו מיעוט חיות. **לְמַשָּׁל אִם הוּא רוֹאָה אֵת אֶחָד שֶׁבָּא עַל אִשָּׁת אִישׁ וְהוֹלִיד מִמֶּזֶר, הִרִי זֶה בֹּא לְרַמֵּז לְאָדָם שֶׁחֲטָא כְּעֵין זֶה בְּמַחְשָׁבָה, וְהַמַּחְשָׁבָה שֶׁהִיא דְמִיּוֹן לְזָה, הִנֵּי מַחְשָׁבָה זָרָה, כְּגוֹן כְּשֶׁמַּחְשָׁבָה זָרָה רוֹכֶבֶת עַל הַדְּבִיר בְּשַׁעַת תְּפִילָתוֹ, שֶׁמְכִיּוֹן שֶׁהַמַּחְשָׁבָה הִיא בְּחִינַת כּוֹחַ מִשְׁפִּיעַ הַמְּכֻנָּה 'בְּעַל', וְהַדְּבִיר מִקְבֵּל מֵהַמַּחְשָׁבָה וּמוֹצִיא אֶת הַחֵיּוֹת שֶׁבּוֹ לְיַד פּוּעַל כֹּ'אֲשֶׁה' הַמְּבִיאָה אֶת הַחֵיּוֹת שֶׁבְּעַלְהָ לְיַד פּוּעַל וְהוֹלְדָה, נִמְצָא שֶׁכְּשֶׁמַּחְשָׁבָה זָרָה רוֹכֶבֶת עַל דְּבִירוֹ הַתְּפִילָה נַחֲשֶׁבֶת הַמַּחְשָׁבָה בְּבַחֲנֵית אִישׁ שֶׁבָּא עַל אִשֶׁת חֲבִירוֹ שֶׁהִיא הַדְּבִיר, וְאִם כֵּן הַמַּצִּיאוֹת שֶׁנּוֹלְדָה בְּעוֹלָם מַחֲמַת הַדְּבִיר, הִיא בְּבַחֲנֵית מַמְזֵר.**

עוד בחינה שלפעמים שמרמזים לו לאדם משמים, כשרואה אדם מוליד ממזר, והוא **מוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה עַל יְדֵי מַחְשָׁבָה זָרָה**, כמו שאמרו (עבודה זרה כ:): 'ונשמרת מכל דבר רע' (דברים כג י) שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה, וחטא זה **חֲמוּר כְּמוֹ מוֹלִיד מִמֶּזֶר**, ובזה גם כן עובר על איסור אשת איש במחשבה, וכשמוציא על ידי מחשבה זאת זרע לבטלה, נחשב זרע זה בבחינת ממזר, שחמור כמו חטא הנ"ל (ובבחינה מסויימת אף יותר). **וְזֶהוּ אוֹ רָאָה, שְׂרוֹאָה דְּבַר עֲבָרָה מֵאָדָם אַחֵר, וְנִזְכָּר בּוֹ דְּבַר שְׁעָשָׂה.**

אוֹ יִדַּע לשון התקשרות, לעורר את החוטא לתשובה, כשמתבונן בחומר הפגם שגורם בשעה שמתקשר להקב"ה בעודו מטונף בכח מחשבת העבירה: **עַל דְּרָף הַנְּאֻמָּר בְּסִלְחוֹת אֱלֹהִים בְּשָׁנוֹ בְּמַעֲשָׂיו וְנִכְלַמְנוּ לְהָרִים פְּנִינוּ אֵלָיךְ. עַל דְּרָף מְשַׁל חוֹתָם הַמְּטוּנָף, אִם יִשִּׁים אוֹתוֹ עַל שְׁעוֹה שֶׁעָלָיו דְּרָף לְחַתּוּם עִם הַחוֹתְמַת, אֲזַ נְחַטְנָף גַּם הַשְּׁעוֹה. כִּפְּ כְּשֶׁהָאָדָם מְלַכְלֵף בְּעֲבָרָה וּמַדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ לְהִשָּׁם יְתִבְרָף וּנְמַשֵּׁל לְחוֹתָם שֶׁהוּא מִקְבֵּל אֶת צוֹרַת הַשְּׁעוֹה לְפִי הַחֻקִּיקָה אֲשֶׁר בּוֹ, כִּי הָאָדָם הוּא מִקְבֵּל אֶת אוֹר ה' לְפִי צוֹרַת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר בְּקַרְבוֹ, וְאֲזַ כְּבִיכּוֹל נַעֲשֵׂה הִלְכְלוֹף לְמַעַלָּה כְּבִיכּוֹל, כְּשֶׁנַּעֲשֵׂה אַחֲדוֹת עִם הַשָּׁם יְתִבְרָף בְּעַת תְּפִילָתוֹ, שֶׁבְּתְּפִילָה מַדְבֵּק הָאָדָם אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו לְהִשָּׁם יְתִבְרָךְ, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ אוֹר ה' לְתוֹךְ נַפְשׁוֹ וּמִמִּילָא נַפְשׁוֹ מִתְּכַלֶּלֶת עֵימוֹ וְנַעֲשִׂית מִרְכָּבָה לְקְדוּשָׁתוֹ, שִׁיּוֹרֵד וְנִמְשָׁךְ אוֹר ה' הַיּוֹרֵד לְתוֹךְ נַפְשׁוֹ מְשׁוֹרֵשׁ נַפְשׁוֹ שֶׁהוּא חֵלֶק מִתּוֹךְ קוֹמַת הַקְּדוּשָׁה הַכִּלְלִית שֶׁל כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְכִיּוֹן שֶׁהוּא מְלוֹכְכָךְ נִמְצָא שְׁאוֹר ה' הַנִּמְשָׁךְ אֵלָיו יּוֹרֵד אֶל תּוֹךְ**

כלי מלוכלך ומצטייר בצורה ובאופן זה רח"ל, שנעשה בקדושה זאת בבחינה מסויימת פגם זה של החטא כביכול, ובאיזה אופן שורה הקב"ה עליו שיגרם הפגם הנזכר, ומבאר על ידי **שְׁמַדְבֵּר דְּבִירוֹים וְשׁוֹרָה בְּהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא** אור ה' יורד ונמשך אל תוך דיבורי התפילה, **לְכֵן צָרִיף תְּשׁוּבָה קִדְּם הַתְּפִילָה** כדי שלא לעשות פגם זה למעלה חלילה, וכדי שיוכל להתעלות ולהדבק כראוי, כי באופן שהוא מטונף אזי גם האור שממשיך הוא באופן של פגם חלילה ואינו יכול להתעלות ולהדבק.

וְזֶהוּ נוֹסַח הַסְּלִיחוֹת הַנִּזְכָּר בְּשָׁנוֹ בְּמַעֲשָׂיו, מִכַּח הַעֲבֵרוֹת, וְנִכְלַמְנוּ לְהָרִים פְּנִינוּ אֵלָיךְ, פְּרוּשׁ פנינו מלשון **פְּנִימִיּוּתָנוּ, אֵלָיךְ, שִׁיָּהָ אֲנִי מַדְבֵּק בָּךְ** כיון שנעשה על ידי כן פגם למעלה, **בְּשִׁבִיל לְכַלּוֹף הַעֲבֵרוֹת. וְזֶהוּ הַמְּדָה שֵׁל נִשְׂא עֵוֹן, שֶׁסּוֹבֵל הָעוֹן שֶׁהַקְּב"ה מְצִיֵּיר צוֹרַת הָאָדָם הַחוֹטָא וְשׁוֹב בּוֹ בְּעוֹלָם הַמַּחְשָׁבָה, עַל מִנַּת שִׁיּוּכַל לְשׁוֹב אֵלָיו, אֵף עַל פִּי שְׁאִין מִן הָרְאוּי שֶׁתְּצַטִּיר צוֹאֵת הָעוֹוֹן בְּעוֹלָם קְדוֹשׁ זֶה, וְזֶהוּ 'אוֹ יִדַּע', שֶׁהַתּוֹרָה מוֹכִיחָה אֶת הָאָדָם שֶׁלֹּא יִחְטָא, כִּי 'יִדַּע' הוּא לְשׁוֹן הַתְּקַשְׁרוֹת, רוֹצֶה לְוַמַּר בְּשִׁבִיל הַתְּקַשְׁרוֹת הַבּוֹרָא, מוֹנֵעַ אֶת עַצְמוֹ מִעֲבָרוֹת** כדי שכאשר ידבק בו בשעת התפילה לא יגרום על ידי זה פגם למעלה, ולמנוע שיצטרך ליבוש להרים פניו אליו יתברך (כלשון הפיוט "בושנו במעשינו.. להרים פנינו אליך" וכמובא לעיל).

וְזֶהוּ 'קוֹל קוֹרָא, הַקּוֹל אֱלֹהִים קוֹל הַשְּׁבוּעָה שֶׁמְשַׁבְּעִין אוֹתוֹ תְּהִי צְדִיק וְאֵל תְּהִי רִשְׁעִי, קוֹרָא, 'בְּמַדְבְּר', פְּרוּשׁ בְּהַדְּבִיר, 'פְּנּוֹ דְרָף ה', שִׁיָּהָ הַשָּׁם יְתִבְרָף שׁוֹרָה בּוֹ שיפנה מחשבותיו שהם הדרך להשראת השכינה ממחשבות זרות ואז ישרו עליו מחשבות השגת אלקות. **'יִשְׂרוּ בְּעֵרְבָה'**, לשון ערבוב, כשמעורבב במחשבות זרות, והיינו **כְּשֶׁנּוֹפְלֵת לְאָדָם מַחְשָׁבָה זָרָה בְּתְּפִילָתוֹ, יִדַּע וַיִּתְבּוֹנֵן שֶׁבָּא בְּהִיכַל הַמְּלָךְ וְדַחְפוֹ אוֹתוֹ מִשָּׁם** מפני שאינו ראוי להכנס לשם, שעדיין לא זיכך עצמו, **וְכֹאֲשֶׁר יִשִּׁים אֶל לְבוֹ שְׁדַחְפוֹ אוֹתוֹ, יִשׁוּב לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאִימָה גְדוֹלָה וּבּוֹשָׁה גְדוֹלָה, וְעַל יְדֵי הִירָאָה וְהַאִימָה יִתְבַּטְלוּ מִמֶּנּוּ הַמַּחְשְׁבוֹת זָרוֹת, וַיְהִי רְאוּי לְהַכְּנֵס לְהִיכַל הַמֶּלֶךְ.**

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַטֵּחַ אוֹתוֹ 'אֵל תִּירָא כִּי אֲתָךְ אֲנִי' (ישעיה מג ה) אין לך לירא מכך שהוציאוך מהיכל המלך, על ידי המחשבות זרות, כי גם משם תוכל לעלות ולהעלות אותם עימך, כי **בְּכָל מְקוֹם שְׂאָנוֹ שָׁם, אֲזִי מִמִּילָא אֲנִי מְבַיְאִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁם** וממילא לעולם אין בן ישראל מגורש באמת מהיכל המלך, כי המלך עצמו עימו תמיד על ידי חלק אלוך ממעל השורה בו, **וְזֶהוּ יִשְׂרוּ בְּעֵרְבָה, בְּזָה שֶׁהַמַּחְשָׁבָה שֶׁל הָאָדָם מְעַרְבֵּב בְּקִלְפוֹת** שהם המחשבות זרות.

וזהו ישרו בערבה מסילה לאלקינו, - כשהאדם עדיין הולך בְּמִסְלָה, נִקְרָא דְרָף שְׂאִינוּ כְּבוֹשָׁה לְפָנֵי שִׁזִּיכך עצמו מהמחשבות זרות, **לְאֵלְקִינוּ!** לאור המחשבה שבה מלושב אור אלקותו יתברך, היינו שיטהר עצמו כדי שיוכל האור לשרות עליו כראוי, ולא יתטנף עמו בפגמים של עוונותיו.

